

Maskem

– ebru çimen · 28 Aralık 2018

Herkesin maskesi vardır kimi zaman yalnızlık kimi zaman yalan kimi zamanda riya olurdu maskelerimiz. Ben ise bir tebessüm maskesi ardına saklanıyorum. Eskiden beri yanımdan ayırmadığım sağ kolum gibiydi tebessümlerim ne kadar sahte de olsa benimleydi. duvar ördüm kendime iki yüzlülüğün her haline tebessüm ettim herkese. umurumda değildi giden kalan kimse tebessümün içinde içi boş yalanlar maskemde ve bir o kadar saf sananlar var mesela ... pamuk şekeri elinden alınınca ağlayan çocuktum eskiden şimdi daha güçlüyüm ... bir vazo kaç kere kırılır, Ve kaç defa tamir edilebilir, döner mi eskiye kalbim paramparça benimde. sevgiye aynı masumiyetle yaklaştıkça hayal kırıklarımı doldurdum o maskenin içine , elime yüzüme bulastırdığım ahvalim , gittiğim yolun sonu belli değilken, dönmüştüm sürekli başa, kaç mum söndü yıllardır. hiçliğin pençesine takıldı ayağım düştüm sürekli, biri çukurda biri karda, yürüdüğüm bu yola ayak uyduramadım ki, gülüm diyenler yüzünden, küle döndüm kurudum, soldum, taşıyamaz oldum bu kadar yükü, maskemi de gömdüm en sonunda. Sessizliğin mabedindeki en karanlık kuytularima...